

mange mennesker vil stå fuldstændig undrende og spørge: Jamen kan det virkelig passe, at landets statsminister er så fuldstændig ude af trit med, hvad der rører sig?

En af de ting, der har overrasket mig i hele forløbet, er alle de henvendelser, vi har fået i SF fra borgmestre fra Venstre og De Konservative. Jeg vil gerne tilstå, at det har vi aldrig prøvet før, og vi har også spurgt nogle gange: Jamen hvorfor henvender I jer til os, SF? Meget kan man sige om SF, men et centralt led i indflydelsen på, hvad der sker her i landet i øjeblikket, vil det formentlig være urimeligt at beskyldte os for at være. Men deres melding var: Jamen vi kan ikke komme igennem; vi kan ikke trænge igennem, ikke engang til vores egen regering; de lytter ikke, fordi de er så overbevist om, at deres ideologiske billede er rigtigt, at vi ikke kan trænge igennem muren.

Det er vel derfor, regeringen intet har forstået af, hvad det er for en bevægelse, der er i gang ude i Danmark. Den er ikke orkestreret af venstreorienterede, og den er ikke orkestreret af fagforeninger. Det er helt almindelige mennesker, der siger: Nu er det nok. Vi vil ikke finde os i, at vi kun kan få vores private liv til at fungere og derfor kan anskaffe fladskærme, samtalekøkkener, udekøkkener osv. Vi har et krav på, at også de fælles ting fungerer. Det er det, der har rejst den bevægelse, og det er brugere, det er ansatte, og det er pårørende, som er med i den.

Jeg tror også, der ligger en anden forskel i forhold til regeringens tænkemåde. Regeringens og Dansk Folkepartis tænkemåde er, at folk kun reagerer, hvis de selv er klemte. Nej, nogle af dem, der har reageret i nogle af byerne, er f.eks. bestemødre, som faktisk er optaget af deres børnebørn og deres børnebørns vilkår, og det er jo i stor modsætning til regeringens snævre appel om, at man kun skal være optaget af sig selv.

Det er derfor, jeg tror, at regeringen oprigtigt frygter de kommende meningsmålinger, og jeg tror også, Dansk Folkeparti gør det – også af helt andre grunde – for de folkelige bevægelser er jo slået igennem i et omfang, som jeg tror er overraskende for de fleste. Jeg tror ikke, ret mange har regnet med, at da de slog Berlingske Tiden op i morges, kunne de læse, at tre ud af fire danskere synes, det er bedre at sikre den fælles velfærd end at sikre skattestoppet. Jeg var selv overrasket over, at der slår en så stærk strømning igennem. Sandheden er jo, at de mennesker har opnået en masse, og det er formentlig grunden til, at regeringen har forsøgt forskellige stra-

tegier for at få banket denne folkelige bevægelse ned.

Kl. 23.40

Først forsøgte man at bagatellisere det ved at sige, at der slet ikke er tale om besparelser. Da det ikke lykkedes, forsøgte man at dæmonisere de mennesker – i øvrigt efter at statsministeren holdt en smuk tale om ytringsfrihed – og dæmonisere enhver, der i øvrigt ytrede sig i debatten. Da det så heller ikke lykkedes, forsøgte man at smide lunser ud, først indenrigsministeren, der sagde: Vent til næste år, så kommer der rigtig mange penge. Dansk Folkeparti er blevet møre i koderne på grund af den folkelige bevægelse, og jeg tror, folk bliver endnu mere vrede, end de er i forvejen, når de hører statsministerens ufatteligt arrogante svar.

Det andet punkt i debatten, hvor meningene er helt principielt delte, er, at hver gang vi diskuterer offentligt indsats, opfatter regeringen det kun som en udgift. Jeg synes, man fuldstændig glemmer at se den side, der hedder gevinsten ved at investere i et offentligt system.

Vores daginstitutioner er de bedste til at bryde den negative sociale arv, og det eneste, der gør, at vi kan klare os i den internationale konkurrence, er, at vi har nogle velfungerende uddannelsessteder – ikke kun folkeskoler, men f.eks. også tekniske skoler. Jeg forstår simpelt hen ikke, at en regering sidder uden at foretage sig noget i en situation, hvor hver tredje, der starter på en teknisk skole, ikke afslutter sin uddannelse, samtidig med at vi mangler murere og tømrere og andre håndværkere af enhver art. Det er da ikke en klog og fremsynet politik. Statsministeren efterlyste noget fremsynet fra oppositionen, men jeg synes, oppositionen har været fantastisk fremsynet, både i synet på den offentlige sektor, på miljø osv., i forhold til regeringens syn på spørgsmålene.

Vi har også en regering, der deler befolkningen op i vindere og tabere, og jeg tror også, det er en del af årsagen til det opgør, vi ser lige nu. Jeg tror, det er et opgør med de levekår, denne regering byder nogle mennesker med de laveste indkomster her i samfundet. Det er oprørende at se på, at samtidig med at nogle mennesker i den grad har mange penge til privatforbrug, har vi en ny gruppe fattige. Efter Rådet for Socialt Udsattes oplysninger er 100.000 personer i dette rige samfund så truede, at de ikke kan give deres børn nogle helt fundamentale ting, f.eks. sikre, at de får mad sidst på måneden, eller foretage sig alle de ting, vi andre kan sammen med vores